

[Socialministeren.]

skal bede ærede Udvalgsmedlemmer optage en meget ivrig Forhandling om dets Gennemførelse i Praksis.

Forinden jeg slutter Udtalelserne til de enkelte Bestemmelser og Kritikken af disse, vil jeg gerne takke den ærede Ordfører Hr. Holdgaard for hans saglige Bistand til Oplysning om Forslagets Principper, specielt Gradueringsprincippet, men i øvrigt vil jeg overfor ham hævde, at det vilde være skæbnesvangert, tror jeg, fra flere Sider set, om man, som han — ønskede er maaske for stærkt et Udtryk, men henstillede — kom ind paa at graduere selve Invaliditeten som saadan mere, end vi gør, altsaa med $\frac{2}{3}$ plus Hjælpe-løshedstillæget. Jeg henstiller til ham ud fra alt, hvad jeg har beskæftiget mig med dette Spørgsmaal, at lade være at rejse dette Problem. Jeg tror, det vil vise sig at være uheldigt, og jeg tror, det vil være uigen-nemførligt i Praksis; jeg tror, det vil være for vanskeligt at administrere uden at faa betydelige demoraliserende Virkninger.

Ej heller tror jeg, at det ærede Medlem har Ret i, at det vilde være bedre at overlade Afgørelsen med Hensyn til Hjælpe-løshedstillæget til den enkelte Kommunalbestyrelses Skøn, rent bortset fra, at det efter Forslagets Opbygning er irrationelt. Ved en Forhandling, jeg var til Stede ved i Foraaret med Repræsentanter for Danmarks blinde, blev jeg netop ogsaa meget anmodet om, at et eventuelt Invalide- eller Hjælpe-løshedstillæg maatte blive fastsat af selve Invalideforsikringsraadet ved Bedømmelsen af Invaliditeten og ikke overladt til den enkelte paa dette Omraade i og for sig usagkyndige Kommunalbestyrelses Skøn; thi der er mange, der er Invalidere, men som man ikke kan se det paa udenpaa Tøjet.

Overfor det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen, der af Hensyn til den personlige Frihed var en Modstander af mit Folkeforsikringsforslag med den indirekte Tvang, nødes jeg til at erklære min manglende Evne til at forstaa; thi da jeg ikke kan begribe, hvad Ydelse af Aldersrente fra Staten til Borgerne har med den personlige Frihed at gøre, er det mig lige saa ubegribeligt, at den personlige Frihed kan krænktes, fordi det offentlige til denne Ydelse knytter visse i øvrigt fornuftige Betingelser, saasom denne, at hvis man vil have denne Hjælp, maa man have gjort noget for at sikre sig den ved at gaa i Sygekassen, tegne Sygeforsikring, som man

saa til Gengæld ordner saa rationelt og praktisk overkommelig som overhovedet muligt. Det er for Resten første Gang, jeg hører, at den private Syge- og Invalideforsikring skulde kunne konkurrere med den Ordning, her er foreslaaet, i Godhed, Soliditet og Billighed. Jeg vil anmode det ærede Medlem om at drage disse Spørgsmaal ind ved Løsningen af sine sociale Samvittighedskonflikter.

Det ærede Medlem er i øvrigt paa Vildspor, naar han beklager sig over, at man ikke herhjemme beskæftiger sig med Tanken om Oplæring af Invalidere og disses Forsyning med Proteser, Bandager, kunstige Lemmer o. s. v., og naar han spørger mig, om jeg ikke kender til denne Bevægelse i saa Henseende i Udlandet eller kunde tænke mig at foretage noget i samme Retning herhjemme. Jeg beder i saa Henseende det ærede Medlem, da jeg ikke kan naa at gaa i Detailler, blot at læse Forslagets §§ 60—64, hele Kapitel 24, der overhovedet ikke beskæftiger sig med andet end dette Problem, og saa anbefaler jeg ham ved Lejlighed at konferere med min Efterfølger i Invalideforsikringsraadet, Raadsformand Holch, der stadig har næret en levende Interesse for disse Problemer, og som vil kunne give det ærede Medlem mange Oplysninger om, hvad vi allerede har søgt at gøre herhjemme.

Endelig vil jeg til det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen endnu sige, idet jeg takker ham for hans relativt forstaaende Omtale af det nye Grundlag, at Forslaget ikke, som jeg har opbygget det, kan ønske at etablere nogen stor Fond af de Grunde, som jeg nævnte i Begyndelsen af min Tale, og oven i Købet i størst mulig Udstrækning gaar udenom den bestaaende Invalidefond, for netop at simplificere, decentralisere, da Kommunerne meget vel kan klare de Opgaver, som Forslaget henlægger til dem.

Jeg kommer saa endelig til Forslagets Udgifter og Refusionsordningen. Herom gjorde det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen den i Aar bl. a. foreskrevne Venstre-bemærkning, at Udgiftsberegningen ikke kunde holde Stik. Jeg skal ikke svare noget hertil. Venstre har ved alle de Forslag, jeg har haft med at gøre, selv de mindste, i saa Henseende været klogere end de sagkyndige Beregnere, jeg har haft til Raadighed. Dog vil jeg naturligvis sige, at jeg meget gerne skal medvirke til, at Udvalget faar nyere Oplysninger til Beregning af Indkomst- og Formueforholdene, saa snart saadanne foreligger, og saa vidt